

KLARISA M. JOVANOVIĆ

Pav, pozno popoldne

Pav: njegov odsev v beneškem ogledalu

Hu, glej, kako te krotoviči gnev,
Kako ti stiska drob, kako te melje.
Trga. Mane med skrilastimi prsti.
Žrmljice, žrmlje: izbirajo, prebirajo
Bele kosti in jih trejo in trejo.
Vsevdilj. Iz mraka v mrak. Iz jutra
v jutro. Ti pa ne veš, od kod teža
v kosteh, od kod žehtenje sape, ki te
duši. Ne veš, da stopaš po razbeljeni
ploščadi, ki jo poganja zariplo kolesje,
ki ga poganjajo neusmiljene čeljusti.
Ne veš, da je gnev globlji od pozabe,
ki se krade v sanje zaljubljenecv. —
Ne veš, ker misliš, da zrcalu zadostuje,
da te gleda, da te požira,
da hrepeni po tebi kot postelja po telesu,
da te množi v podobe, ki se kot vedre ikre
postoterijo v zlatih okvirjih,
da te pestuje in skriva v pregibe
svoje prozorne, kodraste gladine.
Ne veš, da te požrešno dno gleda
z očesom Polifema. Priprtim kot vrata
trinajste sobe. Spočitim. Ne veš, da zate
šili kol, ki bo prebodel tvoje
deške, pravkar operjene peruti.

Pav se primerja s krošnjo pomarančevca

Tako kot deklice košatih, divjih las –
preden jih tiho spnejo na zatilje
ali jih spletejo v svedraste, drobne kite –
ki se ob svitu zdramijo iz modrih sanj
in vse vedó in jim je vse do dna razkrito,
ki vidijo sledove Minotavra na belem zaslonu,
ki slišijo rjojenje in sponenje njega,
ki je vse bliže, in se ga ne bojé,
nasprotno: nestrpno čakajo njegov prihod,
njegov težki korak, njegovo škilasto oko,
nestrpno mesijo pogačice in jih škropijo
z rožno vodo in jih zavijajo v stekleno volno,
tako se ti veseliš diha, ki šepeta med listi,
tako hitiš v objem nje, ki te je sita do roba,
nje, ki te noče, ker si ji odveč,
odveč s tem svojim jalovim, ledenim lišpom;
vztrajno se ji dobrikaš in jo prosiš za sedeže,
pa ne opaziš hitrih rok, ki skubejo tvoj rep,
ki jemljejo, pohlepno, tvoj nakit,
in te ogulijo do gole kurje kože
in te postrežejo na krožniku iz hladne srebrnine,
rdečo putko, skuhamo v slanem kropu.

Pav: včasih zavida pahljači

Pogostoma se slišiš koprneti
po rokavici, ki boža vijolično nadlaht
in pušča mehke prste, venčne liste,
da čipkajo opoldansko nebo.
Pogostoma. Včasih celo s pogledom
iščeš jamico na vratu, dišečo
po ambri in moškату, in čutiš na zatilju
sapo, ki te medí in te duši obenem.
Večkrat te preseneti želja, ki se kakor mokri puh
obeša na razcvelo krošnjo tvojega peresja,
ogledujočega se v bronastem zrcalu:
na njem cvetó prstni odtisi deklic,
davno strohnelih, davno pokošenih.–
Takrat povesiš glavo in zasovražiš njo,
ki si jemlje belino grlo, globočino sna,
in lega v senco tiste bele kože
in boža tista sadeža, ki se,
zlato oranži, dajeta očem,
ki se topita v žejnih, vrelih ustih,
ki se rosita na razbeljeni šipi noči.
Takrat usločiš vrat, zapreš oko,
pregrizneš jezik, ukleščen med zobe,
in zakričiš, gluho, samotno,
in zahlipaš kakor dete v zapuščeni hiši.

Pavje oko: pred njim sonce v zenitu

Ko speš navkreber po svileni vrvi
in s kljunom preizkušaš, vrvohodec,
ali so vlakna dovolj prožna,
bodo zdržala tvojo votlo težo,
se bodo vleknila pod tvojimi koraki,
takrat z izbuljenim očesom zreš
v razbeljeno ponjavo nad seboj
in se sprašuješ: od kod to zlato kopje,
ki ti prebada vid in reže zrklo,
čigava roka ga težka in suva
v tvoje kurje prsi, v otrpli, žejni golt,
oblečen v hladno zelenino mrzle žide.
Višina te žari in vrta vate
kakor raženj na gosposki mizi,
pokriti s svilo in brokatom,
na prtu pod komolci svilnatih ročic,
na prtu pod ovratniki iz čipk, iz tila,
na prtu pod ošiljenimi bradami,
ki meljejo s šilastimi zobmi
to tvoje svilnato meso,
te tvoje vlaknate kosti.

Pav in pelargonija

Medtem ko se bohotaš in košatiš
in stopaš, kot bi hodil po steklovju,
med čašami iz pradavnih glažut,
med čašami, ki jih zdrobi najtanjši dih,
in iščeš prostor, ki se ogrinja v senco,
in iščeš zlizan, gladek kamen
pod sinjimi kobuli vlažnih majnic,
kjer boš pustil odtis svojih stopal,
in vlačiš s sabo svojo pernato preprogo,
otrpel v križu kakor starke,
ki s prsti, zlizanimi do kosti,
tanjšajo liste iz testa, prosojnega —
kakor motna šipa na vratih verande,
zagledaš njo, izliv luči
na okenskem okvirju,
zaris svetlobe na belini stene:
grozdasto veko, ki utripa na očesu,
zazrtem samo vase, zagledanem
v svojo gosto naseljeno tišino.

Pav, pozno popoldne

Slišiš zvenenje vej, ki motno zrejo
v lilasto nebo, ki mehko seda tja,
kjer deklice srebrijo porcelan,
drsiyo kakor bube zlatih kril
po nitih, ki jih vdevajo v uho
steklene igle? Medtem lovijo
mavrične glasove, in ko jih utopijo
v senci, ki se daljša pod večer,
mahajo starkam, ki jih kličejo domov,
kjer se kadi iz tanke, pozlačene lončevine,
na vrata pa se lepijo poševni žarki:
nabrekle želje lijejo iz sebe gorko strd
in željno ližejo koticke zrelih usten,
trepečejo pod okni spalnic in balkonov
in se bojijo mraka, ki prihaja,
in nosi v gubah svojega zatišja
tvoj srepi krik: črni, rezki brezup,
ki te požira, ki ti seda za vrat
in te vozla v štrenasto klopko
preperele sive volne.